

عشق بهاء

در ره عشق بهاء از سر و جان می گذریم
از زر و زیور و از هر دو جهان می گذریم
زانکه مهرش بدل ماست و نامش بر لب
بخدا از لقب و نام و نشان می گذریم
چون تعالیم عزیزش سبب خوشبختی است
از شدائد بخدا ما به ضمان می گذریم
چون بلاهایش بود شهد و رزایش شکر
بی غم و ترس هم از این هم از آن می گذریم
چون بدر گاه خدائیش نباشد خللی
از کم و کاست و از رنج گران می گذریم
عشق او چون بدل ماست دگر باکی نیست
چست و چالاک ز بیداد زمان می گذریم
کور گشتیم که بینیم جمال باقیش
زین سبب ز عالم و از عالمیان می گذریم
گر شدیم و سخن و لحن ملیحش شنویم
دگر از همهمه ی بد سخنان می گذریم
جاهل از غیر و صایا و علومش گشتیم
راحت اینک ز علوم دو جهان می گذریم
فقر محضیم که تا بهر غنایش بینیم
بی محابا ز صف راهزنان می گذریم
تا بدانند خلاق که حقیقت اینجاست
در رهش از همه دنیا به عیان می گذریم